

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**2.Bf.344/2013/6. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év május hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

**ítéletet:**

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év június hó 28. napján kelt 25.B.136/2013/58. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményeit emberölés büntettének (Btk.160.§ (1) bekezdés) és folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének (Btk.194.§ (1) bekezdés) minősíti.

A közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelekre vonatkozó rendelkezés a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bj.147/2013. szám alatt nyilvántartott bűneljegyzékére vonatkozik.

Az elsőfokú eljárásban felmerült 1.663.670 (egymillió-hatszázhatvanháromezer-hatszázhetven) Ft bűnügyi költségből 1.520.893 (egymillió-ötszázhúszezer-nyolcszázkilencvenhárom) Ft-ot a vádlott köteles az államnak megfizetni, míg a fennmaradó 142.777 (egyszáznegyvenkettőezer-hétszázhetvenhét) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 8.880- (nyolcezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s :**

A Fővárosi Törvényszék a 2013. június 28. napján kelt 25.B.136/2013/58. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés bűntettében (Btk.166.§ (1) bekezdés) és folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértésének bűntettében (Btk.175.§ (1) bekezdés) állapította meg. A vádlottat ezért halmazati büntetésül 15 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Döntött az általa előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről - köztük a kés elkobzásáról - és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosabb minősítés és súlyosabb büntetés kiszabása, a vádlott és védője enyhítés érdekében fellebbeztek.

A vádlott a perorvoslatát írásban is megindokolta. Beadványában tagadta a személyi szabadság megsértésének elkövetését és ismét amellet érvelt, hogy csupán beszélni akart a sértettel, erőszakot nem alkalmazott, majd önként el is engedte. A korábbiakban is hangoztatott védekezését megismételve a megbánását hangsúlyozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.742/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a perrendnek megfelelően lefolytatott eljárásban a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, a jogi minősítést azonban tévesnek találta. Hivatkozott a tényállás azon megállapítására, hogy a vádlottat a 2011. október 6-ai cselekmény elkövetésekor az is motiválta, miszerint számon kérje a sértetten az ellene tett feljelentést. Emellett az ölési cselekményben a sértett birtoklása, a személye feletti uralom visszaszerzésének szándéka meghatározó szerepet játszott, amely egyértelműen elítélendő motívum. Erre figyelemmel terhére az aljas indokból elkövetett emberölés büntette és az aljas indokból folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette róható fel. A büntetés kiszabási körülmények között tévesnek találta a kiskorú gyermekre utalást, mivel tartásában nem vállalt részt. Az időmúlás sem számottevő, a beismerő vallomás nem volt feltáró jellegű, az öngyilkossági kísérletet pedig a vádlott büntetés-végrehajtástól való félelme motiválta. Így ezeknek az enyhítő körülményeknek a mellőzését kérte. Mindezek alapján a kiszabott főbüntetést mindenképpen súlyosítandónak vélte. Indítványozta, hogy az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg: a vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c./ pontja szerint minősülő aljas indokból elkövetett emberölés bűntettében és a 175.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő aljas indokból, folytatólagosan elkövetett személyi

szabadság megsértésének büntetében állapítsa meg, a jelzett enyhítő körülményeket mellőzze, a vádlottal szemben főbüntetésként életfogytig tartó szabadságvesztést szabjon ki, amelyet az 1978. évi IV. törvény 42.§ (2) bekezdés b/2. pontja szerint fegyházban rendeljen el végrehajtani, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen a vádlott megismételte, hogy amiért a sértett feljelentette, az nem volt igaz, így nem volt mit visszavonadni, előzetes letartóztatásba került, ennél fogva a szembesítésen nem az ő rábeszélésére vonta vissza a sértett az állításait. Nem fenyegette meg a sértettet, igaz, néha megfogta a karját. A sértett kábítószer hatása alatt állt, de végül elengedte, mert nem tudott vele beszélni, ezért személyi szabadság megsértésében nem érzi magát bűnösnek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője felszólalásában a jogi minősítés kivételével az átiratban foglaltak szerint szólalt fel. Ugyanakkor a 2013. július 1. napján hatályba lépett Btk. alkalmazását kedvezőbbnek találta, és ennek megfelelően tett indítványt. Az élet elleni cselekményt a Btk.160.§ (1) és (2) bekezdés c./ pontja szerint aljas indokból elkövetett emberölés büntetéként, a folytatólagosan aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetét a Btk.194.§ (1) és (2) bekezdés b./ pontja alapján indítványozta értékelni. Az átiratban írt enyhítő körülmények mellőzésével a Btk.37.§ (3) bekezdés ab./ pontjának megfelelően életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását látta indokoltnak azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátást nem tartotta kizártnak.

Felszólalásában a védő a büntetés enyhítése iránti fellebbezését fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozottan rögzítette, nagyon részletesen foglalkozott az elkövetés körülményeivel, motivációjával, ebben a bíróságot szakértők támogatták. Egyetértett a cselekmény minősítése körében azzal, hogy a bíróság az aljas indok megállapításának feltételeit nem látta fennforogni, e körben helyesen utalt a bírói gyakorlatra. Álláspontja szerint az enyhítő körülmények számbavétele is helytálló, hiszen az élet elleni cselekmény elkövetését a vádlott beismerte, az elsőfokú ítélet meghozatalától további egy év eltelt, öngyilkossági kísérlete pedig a megbánásra és a kétségbeesésére is utalhat. Indítványozta, hogy az ítéletábra változatlan minősítés mellett enyhítse a vádlott főbüntetésének tartamát.

Az utolsó szó jogán a vádlott kifogásolta, hogy a törvényszék a részletes beismerő vallomását azért nem fogadta el, mert másokat hibáztatott. Kijelentette továbbá, hogy tartásdíjat azért nem fizetett, mert a felesége azt nem kérte, de rendszeresen találkozott a gyermekével.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéletábra kétirányú perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárást a vonatkozó perrendi szabályoknak megfelelően, kellő

alapossággal folytatta le. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Meghallgatta mindazokat a tanúkat, akik a sértett és a vádlott kapcsolatáról, magáról a vádbeli történésekről tudomással bírtak. A tárgyalásra megidézte és részletesen meghallgatta az ügyben véleményt adó igazságügyi orvosszakértőket, vegyészszakértőt, igazságügyi elmeorvosszakértőket. Beszerezte a vádlott korábbi elítélései körében az ítéleteket és mindezeket a bizonyítékokat ítélete indokolásában gondosan egyenként és egymással is egybevetetten mérlegelte. Ilyen bizonyítás mellett volt feltárható a vádlott személyisége, kapcsolatának alakulása a sértettel, majd a végzetes élet elleni cselekmény elkövetéséhez vezető magatartásának feltárása.

A tényállást a perorvoslatok sem támadták, azt az ítélet tábla is a lényegét illetően megalapozottnak találta. Ugyanakkor a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontjában írt lehetőség szerint, az iratok tartalma alapján azt kiegészítette, illetve helyesbítette a következők szerint:

Az ítélet 2. oldal 3. bekezdésében a vád rögzítésénél az ügyészi vádbeszéd 2013. június 28. napja helyett 26. napján hangzott el.

Az ítélet 3. oldalán a személyi körülmények között a vádlott utolsó elítélése körében megállapítja, hogy a vádlott 2012. október 26. napjától és jelenleg is a Fővárosi Bíróság 8.B.1092/2008. számú ügyében jogerősen kiszabott 6 év fegyházbüntetését tölti.

Az ítélet 4. oldal 2. bekezdését követően kiegészíti a tényállást a következőkkel:

A vádlottat az ellene kitarthatóság büntette miatt indult nyomozás során 2011. november 9. napján szembesítették a sértettel.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság XXI. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Vizsgálati Alosztálya a 2011. november 10. napján a kitarthatóság büntette miatt indult nyomozást - mivel a cselekmény nem bűncselekmény - megszüntette, majd 2011. november 14. napján a vádlott előzetes letartóztatását a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Ügyészség megszüntette és azonnali szabadlábra helyezését rendelte el.

Az előzőekben jelzett nyomozóhatóság ezt követően 2011. november 16. napján a vádlott neve ellen a sértett feljelentése alapján indult bűnügyet a BRFK XVII. Kerületi Rendőrkapitánysághoz illetékesség okán áttette a 2011. október 6-án elkövetett személyi szabadság megsértése büntett tényállásának további tisztázására.

(01170-2019/2011.bü. nyomozati iratok 7. oldal, 61. oldal és 171. oldal)

Az ítélet 5. oldal első bekezdésében szereplő „Ezen két sérülés eredményezett közvetlen életveszélyes állapotot a sértettnél.” szövegrészt kirekeszti a tényállásból.

Ez a megállapítás egy időperiódusra vonatkoztatható, de értelemzavaró, hiszen a sértett meghalt.

Ugyanezen oldal 2. bekezdését követően kiegészíti a tényállást a következőkkel:

Az öngyilkossági kísérletet az élet elleni cselekmény során használt késsel követte el, az udvaron magán szívtájékon két mellüregbe hatoló szúrást ejtett, nyakát a jobb oldalon 10 cm, bal oldalon 7 cm hosszan felületesen megvágta, felszínes, haránt irányú 8 cm hosszú, izomba hatoló vágást ejtett a jobb alkarján. A kést ezt követően a kerítés melletti növényzet között a talajba szúrva hagyta. Elfogásakor mentővel kórházba szállították, ahol a mellüreget megnyitó sérülések folytán a közvetett életveszélyes állapot lehetősége miatt 3 napig kezelés alatt állt, mellkasi drain alkalmazására került sor, majd ezt követően átszállították a Tököli Bv. Kórházba.

(01000/13748/2011.bü. nyomozati iratok IV. kötet 1689. zárójelentés, és 1869. igazságügyi orvosszakértői vélemény)

A fenti kiegészítésekkel a tényállás már mindenben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ezáltal teljeskörűen megalapozottá vált.

Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és az ítéltábla a cselekmények jogi megítélésével is egyetértett.

Nem vitathatóan a személyi szabadság megsértése büntetőnek törvényi tényállási elemei maradéktalanul megvalósultak. A vádlott mind 2011. október 6. napján, mind 2011. december 9. napján a sértettet akarata ellenére vitte el személygépkocsival, ily módon akadályozva a szabad helyváltoztatás jogát, megsértve személyi szabadságát. Cselekményére alapvetően az indította, hogy beszélni tudjon a sértettel, aki ez elől mereven elzárkózott. Kétséggkívül a törvényszék a tényállásban tett olyan megállapítást, ami félreérthető és amelyre a Fellebbviteli Főügyészség képviselője is hivatkozott, nevezetesen, hogy a 2011. október 6-i esetről „számon akarta kérni a sértettet, hogy miért tett ellene feljelentést”. Az ítéltábla azonban ennek a megállapításnak az ügyésztől eltérő tartalmat tulajdonított. Az ítéltábla álláspontja szerint itt rossz szóhasználatról van szó. A korábbi körülmények és az azt követő tények azt igazolják, hogy a vádlott azt akarta megtudni, miért jelentette fel, mert meggyőződése szerint nem követte el a feljelentésben szereplő kitarottság büntettét. Az az indíték, hogy ezt a sértettel meg akarta beszélni, nem meríti ki az erkölcsileg mélyen elvetendő motívumot. Amikor ennek megbeszélésére nem volt lehetősége, a sértettet elengedte. Nem mellőzhető annak figyelembevétele, hogy a vádlott nem a feljelentés visszavonását követelte, és az sem, hogy mi lett annak a feljelentésnek az utóélete, ami a vádlottat az október 6-i cselekményre indította. A tényállás kiegészítésére is azért volt szükség, hogy megmutatkozzon, a sértett a kitarottság büntette miatt 2011. szeptember 23-án tett feljelentését a 2011. november 9. napján tartott szembesítésen oly mértékben módosította, hogy másnap a nyomozóhatóság a kitarottság büntette miatt indult nyomozást bűncselekmény

hiányában megszüntette. A vádlott rövid ideig előzetes letartóztatásban is volt, amelyet 2011. november 14-én szüntettek meg. Végül soron tehát a vádlott részéről annak az igénye, hogy 2011. október 6-án meg akarta kérdezni, „számon akarta kérni”, miért tett ellene szerinte valótlan tartalmú feljelentést, nem értékelhető aljas indokból motiváltnak.

A 2011. december 9. napján történt eseményeknél a feljelentés körüli számonkérés mint indok nem merülhetett fel, hiszen azt az eljárást megszüntették, de a sértett gépkocsiba csalása, majd rakodótérbe zárása körében az ítéleti tényállás sem tartalmaz semmilyen külön indokot. Az események egységes motívumból fakadóan folyamatosan zajlottak a sértett elvitelétől a megöléséig, mégpedig azért, mert a vádlott érzelmileg nem tudta elfogadni, hogy a sértett szakított vele, illetve azt, hogy a felügyelete, irányítása alól kikerült. Az ítéletábra ezért egyetértett a törvényszék álláspontjával, amely szerint a folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértése bünteténél az aljas indokból elkövetés, mint minősítő körülmény felrovására nem kerülhetett sor.

A vádlott beismerte a sértett megölését, cselekményének számos szemtanúja volt, egyenes ölési szándékát a több késszúrással, hidegvérrel végrehajtott, a körülményektől sem visszariadó magatartása igazolta. Az emberölés büntetében bűnösségének megállapítása törvényes.

A Fővárosi Törvényszék az élet elleni bűncselekmény aljas indokból elkövetésére lényegében helytálló indokokkal nem látott lehetőséget. Helyesen ítélte úgy, hogy a vádlott az ölési cselekményt szerelmi okból és az elhagyása, illetve az élettársi kapcsolat helyreállításának folyamatos elutasítása miatt, bosszúból követte el. A jogi indokolásában hivatkozott 15. irányelv helyett azonban az ítéletábra a 2013. július 8. napjától az irányelv helyébe lépett 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban foglaltakra utal. Annak II. pontjában írtak szerint az aljas indokból elkövetett ölési cselekmény megállapítása szempontjából a bosszú megítélése attól függ, hogy milyen ok váltja ki az elkövetőben a keletkezett indulatot, mivel ennek a jellege és mibenléte a súlyosabb minősítés feltétele. Önmagában a szerelmi kapcsolatból eredő indulat hatása alatti cselekvés még nem szolgálhat alapul az aljas indokból való elkövetés megállapítására. A bírói gyakorlat e körben számos jogesetben kimunkálta, hogy az aljas indok minőségileg súlyosabb motivációt követel meg.

A Fellebbviteli Főügyészség képviselője a sértett birtoklását, a felette való uralom visszaszerzésének szándékát hangsúlyozta, mint amely az aljas indok szerinti minősítést megalapozza. Ezzel az ítéletábra több okból nem tudott egyetérteni. Egyrészt ez a hivatkozás következtetésen alapszik, amelynek azonban az alábbiak ellentmondanak. A vádlott beható igazságügyi elmeorvoszakértői vizsgálata, illetve az elmeszakértők tárgyaláson hangoztatott véleménye egyértelmű volt ate tekintetben, hogy a vádlott miután a sértett elhagyta, másfél-két hónapja felfokozott érzelmi állapotban volt. Nem tudta elviselni a sértett elvesztését, a személyiségéből adódóan vissza akarta szerezni, ha megbeszél, sikerülhet rendbe hozni az életüket. A szakértők határozottan érzelmi alapon, a kapcsolat helyreállítása iránti

igényről nyilatkoztak. Másrészről az elkövetés körülményei sem igazolnak ettől eltérő motivációt. A vádlott a gépkocsiból kiszabadult és menekülő sértettet utolérte, ismét nem volt lehetősége a kapcsolatukról beszélni, majd az emiatti indulatában megölte. Az előző indokokon túlmenő következtetéseknek nincs ténybeli alapja, ennek hiányában az aljas indok megállapításának erkölcsileg mélyen elítélendő, az alapeset megvalósításának okán túlmutató indoka nem volt megállapítható.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla egyik cselekmény esetében sem látott alapot azok aljas indokból történt elkövetésének, mint minősítő körülménynek a felrovására.

A Btk.2.§-ára figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóság kérdésében az elbíráláskori rendelkezések az előnyösebbek, ezért az elbíráláskor hatályos törvényt alkalmazta.

Ennek következtében bár ugyanolyan jogi megítélés mellett, de a cselekmények minősítését meg kellett változtatni.

A vádlott terhére rótt emberölés büntettét ezért a Btk.160.§ (1) bekezdése, a folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettét a Btk.194.§ (1) bekezdése szerint minősítette.

A büntetés kiszabása körében a törvényszék által felsorolt körülmények helyesbítést igényeltek. Az enyhítő körülmények közül mellőzendő a „tartásra jogosult kiskorú gyermeke”, miután tartásához a vádlott nem járult hozzá. Az időmúlás ugyancsak nem enyhítő hatású, élet elleni cselekménynél jóval számottevőbb mértéknél lenne csak figyelembe vehető. Ellenben részbeni beismerő vallomása enyhítő hatású, hiszen az a súlyosabb bűncselekményt érintette és nem szükséges a feltáró jelleg megkövetelése, különösen a jelen, nyílt úton számos szemtanú előtt történt elkövetésre.

Ugyancsak enyhít a vádlott komoly öngyilkossági kísérlete. Annak motívumánál tévesen hivatkozott a törvényszék arra, hogy az nem megbánáson, hanem saját sorsa féltésén alapult. Dr. Juhász Krisztina igazságügyi elmeorvosszakértő ugyanis mindkét motívumot vélelmezte a vádlott személyisége alapján. Az öngyilkossági kísérlet - szemben más esetekkel - igen komoly volt, még az is felmerült, hogy saját maga ejtette-e sérüléseit, az orvos szakértői vélemény azonban ezt lehetségesnek tartotta.

A súlyosító körülmények felsorolása egy kivétellel helytálló. Az ítéltábla mellőzte az előzetes letartóztatás után röviddel történt elkövetést, miután ezt a kényszerintézkedést az utóbb megszüntetett kerítés büntette miatt rendelték el, majd szüntették meg.

Figyelemmel a vádlott terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyára és a fentiekben helyesbített valamennyi enyhítő és súlyosító körülmény nyomtatékára, az ítéltábla a

vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát arányos, törvényes büntetésnek találta. Annak sem a súlyosítására, sem az enyhítésére nem látott indokot.

A hatályos Btk. alkalmazása folytán a vonatkozó törvényhelyek megjelölése módosítást igényelt.

A kiszabott szabadságvesztés a Btk.81.§ (1) és (3) bekezdése szerint halmazati büntetés, azt a Btk.37.§ (2) bekezdés a./ pontja alapján kell börtönben végrehajtani.

A közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak a Btk.61.§ és 62.§-ai szerint.

A vádlott a Btk.38.§ (2) bekezdés a./ pontja értelmében büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A bűnjelek tárolási helyét tévesen jelölte meg a törvényszék, azt az ítélet tábla helyesbítette, a bűnjelként lefoglalt kés elkobzása a Btk.72.§ (1) bekezdés a./ pontján alapszik.

Az ítélet tábla megváltoztatta az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség vádlottat terhelő összegét. A Be.338.§ (2) bekezdése alapján nem kötelezte a tanú elmeorvos szakértői vizsgálatával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére, amely ily módon az államot terheli.

A Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése értelmében változtatta meg az előzőekben írtak szerint, egyebekben törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködése kapcsán felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapszik.

**Budapest, 2014. év május hó 20. napján**

**Dr. Lassó Gábor s.k.**

a tanács elnöke

**Dr. Révész Tamásné  
s.k.**

előadó bíró

**Dr. Ujvári Ákos s.k.**

bíró

A Fővárosi Törvényszék 25.B.136/2013/58. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.344/2013/6.számú ítéletében foglalt változtatással 2014. május 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

**Budapest, 2014. év május hó 20. napján**

**Dr. Lassó Gábor s.k.**  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
Kállai Zoltán  
írnok